ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ... Ἐξακολουθήστε..., εἶπε ὁ Ἐρρῖκος Μονμορανσὺ στο διοικητὴ τῆς Βαστίλλης. Λέγατε, ὅτι ὁ νέος Παρνταγιὰν ἀνακάλυψε τὸ μυστικὸ τῆς συνωμοσίας μας στο ξενοδοχεῖο τῆς «Μάντιδος». Πρῶτα—πρῶτα, εἶστε βέβαιος πὼς μόνος αὐτὸς γνωρίζει τὴ συνωμοσία;

— Ναί, ἔτσι νοιώλαχιστο νομίζω.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν ἔχουμε κανένα φόβο. Ξέρω ἕναν τρόπο ποὺ θὰ κάμω τὸν Παρνταγιὰν νὰ βουλώσῃ τὸ στόμα του. Πῶς τὸ μάθατε ὅμως αὐτό;

— Τὸ ἐπληροφορήθηκα, γιατὶ εἶχα τὸν νεαρὸ Παρνταγιὰν κάμποσες μέρες στὴν ἐξουσία μου, ὡς διοικητὴς τῆς Βαστίλλης. Ὅταν μοῦ τὸν ἔφεραν στὴ φυλακή, μοῦ συνέστησαν νὰ τὸν προσέχω πολύ.

— Μὰ τότε το ζήτημά μας λύνεται ἁπλούστατα...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Θέλω νὰ πῶ, ὅτι θὰ ὑπάρχουν ἀκόμα στὴ Βαστίλλη κελλιὰ μυστικά, ὅπου μπορεῖ νὰ βαφτῆ κανεὶς ζωντανός.

— Μὰ αὐτὸς εἶνε τώρα ἐλεύθερος. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ὑπηρετήθηκα καὶ τὸν ἄφησα νὰ φύγῃ...

— Γιὰ ἐξηγηθῆτε μου. σᾶς παρακαλῶ. Σήμερα μολαὶ κάπος αἰνιγματωδῶς...

— Αὐτὸ που θὰ σᾶς πῶ, εἶνε ἀληθινὰ παράξενο. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ βρίσκομα ἀπὸ τὰ χτὲς στὰ πρόθυρα τῆς τρέλλας...

— Ἡσυχάστε, κύριε Γκιταλέν, καὶ διηγηθῆτε μου τὰ πράγματα μὲ ψυχραιμία. Ἂν ὁ νεαρός, γιὰ τὸν ὁποῖο μοῦ μιλᾶτε, εἶνε αὐτὸς ποὺ ἐννοῶ ἐγώ, τὸ κακὸ δὲν εἶνε πολὺ σπουδαῖο...

Εὔχομαι νὰ μὴ βγῆτε γελασμένος! εἶπε ὁ Γκιταλέν μ' ἕνα μορφασμὸ καὶ κατόπιν διηγήθη τὸν παράδοξο τρόπο τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Παρνταγιάν.

— Ἔ, τί λέτε καὶ σεῖς; ρώτησε στὸ τέλος τὸ συνομιλητή του.

— Λέω, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ συλλάβουμε αὐτὸν τὸ νέο ἀντὶ πάσης θυσίας. Ἀφῆστε ὅμως. Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ δική μου...

— Μὰ τὸν γνωρίζετε;

— Ὄχι, ἀλλὰ γνωρίζω ἕναν ἄλλο ποὺ τὸν ξέρει πολὺ καλά, κι' αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀρκετό. Ὁπωσδήποτε ἐσεῖς, κύριε Γκιταλέν, νὰ μείνετε ἐντελῶς ἥσυχος. Ἂν τυχὸν παρουσιαστῆ κανεὶς κίνδυνος, θὰ φροντίσω νὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸν δοῦκα τῆς Γκύζης. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅμως νὰ μὴ φοβᾶστε, γιατὶ σὲ λίγο ὁ νεαρὸς Παρνταγιὰν θὰ βρίσκεται στὰ χέρια μας....

— Ἡ πεποίθησί σας αὐτὴ μὲ ἀνακουφίζει καὶ μὲ παρηγορεῖ. Ἀρχίζω ἐπὶ τέλοι νὰ ἀνατνέω καὶ νὰ σκέπτομαι ἐλεύθερα. Σᾶς παρακαλῶ μόνον, ὅταν τὸν πιάσετε αὐτὸν τὸν ἀχρεῖο, νὰ τὸν φέρετε σὲ μένα, γιατὶ κοντεύω νὰ χάσω τὴ θέσι μου ἐξ αἰτίας του...

— Μείνατε ἥσυχος, σᾶς λέω. Αὔριο θὰ σᾶς παραδώσω τὸν Παρνταγιάν, δεμένο χειροπόδαρα. Ἐκτὸς ἂν παραστῆ ἀνάγκη νὰ τὸν περιποιηθοῦμε καλύτερα, ὁπότε....

Ὁ Γκιταλὲν ἀποχωρέτισε κατόπιν τὸν Μονμορανσύ, βγῆκε ἔξω καὶ μπῆκε κρυφὰ στὴν ἅμαξά του ποὺ περίμενε.

Ὁ γέρο Παρνταγιάν, ὁ ὁποῖος τ' ἄκουσε ὅλα αὐτά, ἀνέθηκε γρήγορα—γρήγορα στὸ δωμάτιό του, ἔβγαλε βιαστικὰ τὰ ροῦχα τοῦ ὑπηρέτη καὶ φόρεσε τὰ δικά του.

— Σοῦ ὑπόσχομα ἑκατὸ σκοῦδα, τοῦ εἶπε, ἂν δὲν φανερώσῃς οὔτε λέξι ἀτ' αὐτὰ ποὺ συνέθησαν. Ἂν ὅμως μιλήσῃς, εἶσαι χαμένος, σοῦ τὸ προλέγω. Διάλεξε καὶ κάμε....

— Προτιμῶ τὰ ἑκατὸ σκοῦδα, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, εὐτυχισμένος ποὺ τὴ γλύτωσε ἔτσι φτηνὰ καὶ χαρούμενος γιατὶ θὰ κέρδιζε ἕνα τέτοιο ποσόν.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, βούτηξε τὸ χέρι του στὸ πορτοφόλι τοῦ Παρνταγιὰν καὶ πῆρε τὰ χρήματα ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ.

— Τώρα, τοῦ εἶπε ὁ Παρνταγιάν, τρέχα νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν οἰκονόμο ὅπ ξύπνησα, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ σοῦ ἔδωσε...

— Πολὺ καλά, ἀφεντικό! Στοὺς ὁρισμούς σας!...

Μόλις ὁ ὑπηρέτης ἔφυγε, ὁ Παρνταγιὰν ξαπλώθηκε ἐπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα, γέμισε τὸ ποτῆρι του μὲ κρασὶ καὶ περίμενε νὰ ἰδῇ τί θὰ συμβῇ.

Ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ἀκούσει πρὸ ὀλίγου, ἀπὸ τὴ μικρὴ σκάλα ὅπου στεκόταν, ἀναποδογύριζε ἐντελῶς τὰ σχέδιά του. Τώρα δὲν καταλαβαίνοταν νὰ διευκρινίσῃ τὸ μυστικὸ ποὺ τοῦ ἔκρυβαν. Συλλογιζόταν μονάχα τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ὁ γυιός του.

— Εἶνε ἀνάγκη, σκέφτηκε, νὰ σηκωθῶ τώρα ἀμέσως ἀπὸ δῶ καὶ νὰ πάω στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μάντιδος». Ἂν θελήσῃ κανεὶς νὰ μ' ἐμποδίσῃ στὸ δρόμο, θὰ τὸν σκοτώσω...

Ἀφοῦ πῆρε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, ζώστηκε τὸ ξίφος του κι' ἑτοιμάστηκε νὰ βγῇ, ὅταν ἔξαφνα εἶδε νὰ μπαίνῃ ὁ Μονμορανσύ.

— Ἔ, πῶς τὰ πέρασες; τὸν ρώτησε ὁ Μονμορανσύ. Κοιμήθηκες καλά; Ἔχεις ὄρεξι γ' ἀπόψε;

— Σᾶς βεβαιώνω πὼς ἔχεπε ὑπηρέτες μεναδικούς, σπανίους, ἀπαραμίλλους.

— Δὲν ἔχεις ἄδικο. Πραγματικά, πρὸ ὀλιγου ἤρθα γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔμαθα, ὅτι μετὰ τὸ πρόγευμα συνηθίζεις νὰ τὸν παίρνῃς λιγάκι, δὲν θέλησα νὰ σ' ἐνοχλήσω καὶ διάταξα μόλις ξυπνήσῃς, νὰ μὲ εἰδοποιήσουν. Εἶχα μεγίστη ἀνάγκη νὰ σὲ δῶ...

— Αὐτὸ μὲ κολακεύει πολύ, εὐγενέστατε. Ὁτιδήποτε κι' ἂν συμβῇ ὅμως, νὰ μὴν ἀνησυχήσετε καθόλου. Ἐγὼ σᾶς βεβαιώνω, ὅτι εἶμαι σὲ θέσι ν' ἀγουπνήσω τρεῖς νύχτες στὴ σειρά.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τέτοιες μεγάλες ἀπαιτήσεις ἀπὸ σᾶς. Τὰ μεσάνυχτα κιόλας θὰ ἔχουμε τελειώσει....

— Καὶ θὰμαι ἐλεύθερος ἔπειτα;

— Μάλιστα, ἀγαπητέ μου, ἐντελῶς ἐλεύθερος. Θὰ μπορῇς νὰ πᾶς ὅπου θέλεις. Ἐννοεῖται ὅτι σὲ ἕνα τὸ διάστημα τῆς ἐδῶ παραμονῆς σου, τὸ δωμάτιο αὐτὸ βρίσκεται στὴ διάθεσί σου. Ἀλήθεια ὅμως, κάποτε μοῦχες μιλήσει γιὰ τὸ γυιό σου. Τί γίνεται τώρα;

— Ἀπὸ ὑγεία εἶνε πολὺ καλά, ἐξοχότατε.

— Εἶνε ἱκανὸς σὲ ὥρα ἀνάγκης νὰ δώσῃ μιὰ καλὴ σπαθιά;

— Μὰ αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρό του!

— Λοιπόν, σὲ παρακαλῶ, αὔριο νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ. Ποῦ κατοικεῖ;

— Στὸ βουνὸ τῆς Ἁγίας Γενοβέφας.

— Παράξενο μέρος διάλεξε γιὰ κατοικία του. Μήπως πρόκειται νὰ κολογερέψῃ;

— Ὄχι, ἀλλὰ προτιμᾶ νὰ ζῇ μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ μόνο ὅταν εἶνε ἀνάγκη ἔρχεται ἐδῶ...

— Μπορῶ λοιπὸν νὰ βασιστῶ σ' αὐτὸν τὸ νέο;

— Σᾶς ἐγγυοῦμαι ἐγώ, εὐγενέστατε!

Ὕστερα ἀτ' αὐτὴ τὴ σύντομη συνομιλία, ὁ Μονμορανσὺ ἀναχώρησε καὶ ὁ Παρνταγιὰν ἔμεινε μόνος.

— Τὰ πράγματα τώρα πῆραν ἄλλη τροπή, σκέφτηκε. Αὐτὸς ὁ κουτεντὲς νομίζει πὼς ἐγὼ θάχω τὴν ἀφέλεια νὰ τοῦ παραδώσω τὸ γυιό μου καὶ γι' αὐτὸ σήμερα δὲν θὰ προβῇ σὲ κομμὰ ἐνέργεια. Πρέπει λοιπὸν ἀπόψε, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἀφοῦ τελειώσω τὴ δουλειά μου, νὰ τρέξω στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μάντιδος»....

Ὁ ὑποκόμης ντ' Ἀσπερμὰν ἄρχισε νὰ χτυπιέται μαζύ τους...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Παρνταγιὰν πλάγιασε ἡσυχα καὶ κοιμήθηκε ὥς τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Κατὰ τὶς δέκα τὸ βράδυ, ὁ Ἐρρῖκος Μονμορανσὺ ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζῃ τὸ σχέδιό του.

Μόνον ὁ Γκίλ, ὁ οἰκονόμος του, ἤξερε τὸ μέρος, στὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ μεταφερθοῦν ἡ Ἀνναμπέλλα ντὶ Πιὲν καὶ ἡ κόρη της. Αὐτὸς λοιπὸν εἶχε σταλεῖ πρῶτος ἀτ' ὅλους μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ περιμένῃ στὴν ὁδὸ Ἀσκίας καὶ νὰ κατοπτεύῃ γύρω ἀτ' τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σπιτάκι.

Ὁ ὑποκόμης ντ' Ἀσπερμὰν ἦταν ἐπιφορτισμένος νὰ ὁδηγήσῃ τὸ ὄχημα ὥς τὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἀσκίας, ὅπου θὰ κατέβαινε καὶ θὰ παρελάμβανε τὰ ἄλογα ὁ ἴδιος ὁ Ἐρρῖκος, γιὰ νὰ τὰ φέρῃ ὥς τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ἀλίκης.

Ὁ Παρνταγιὰν θὰ πήγαινε ἀπὸ πίσω ὡς ὑπασθοφύλακή καὶ θὰ σταματοῦσε κι' αὐτὸς στὸ ἴδιο μέρος μὲ τὸν ὑποκόμητα ντ' Ἀσπερμάν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, μόνον ὁ Μονμορανσὺ καὶ ὁ οἰκονόμος του θὰ ἤξεραν ποιὸ θὰ ἦταν τὸ τελικὸ τέρμα τῆς πορείας.

Στὶς ἕντεκα ἀκριβῶς ὁ ὑποκόμης ντ' Ἀσπερμὰν πῆγε καὶ εἰδοποίησε τὸν Παρνταγιὰν ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ κατέβῃ....

Στὴν αὐλὴ περίμενε ἕνα ὡραῖο ἁμάξι, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα ἦσαν κλεισμένα. Τὸ πρόσωπο λοιπὸν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μεταφερθῇ, βρισκόταν δίχως ἄλλο μέσα σ' αὐτό.

Ὁ ὑποκόμης κατέλαβε τὴ θέσι τοῦ ἁμαξᾶ καὶ ὁ Ἐρρῖκος Μονμο-

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ἀπὸ τὴ Συλλογὴ ἐρωτικῶν Ἐπιστολῶν τῶν Μεγάλων Προσώπων τῆς «Ἱστορίας» τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Πιὲρ ντὲ Νολάκ, ἡ ὁποία ἐξεδόθη τελευταία στὸ Παρίσι).

Ἡ Νινὸν ντὲ Λανκλὸ

Ἡ *Ἰωσηφίνα* πρὸς τὸν *Μεγάλο Ναπολέοντα :*

«Ἀγαπημένε μου, ἂν ἤξερες πόσο εἶμαι δυστυχισμένη, πόσο ὑποφέρω τώρα ποὺ ἐσὺ βρίσκεσαι μακρυά μου, θὰ μὲ συμπονοῦσες καὶ θὰ ἔστελνες νὰ μὲ πάρῃς κοντά σου. Μ' ἄφησες μόνη στὸ Παρίσι κ' ἔφυγες γιὰ τὸν πόλεμο. Ἐπρόδωσες τὸν ἔρωτα γιὰ τὴ δόξα... Ὦ ! πόσο δυστυχισμένες εἶνε ἡ γυναῖκες τῶν μεγάλων ἀνδρῶν σὰν κ' ἐσένα. Ὅλος ὁ κόσμος τὶς θεωρεῖ τρισευτυχισμένες καὶ τὶς μακαρίζει, ἐνῶ αὐτὲς ὑποφέρουν, ὑποφέρουν ἀφάνταστα. Νοιώθουν πὼς κοντά στὸ σύζυγό τους ὑπάρχει πάντα μιὰ μεγάλη ἀντίζηλος, ποὺ δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ τὴν νικήσουν, ἡ φιλοδοξία... Μπροστὰ σ' αὐτή, νοιώθουν τὸν ἑαυτό τους ἀσήμαντο κ' ἐκμηδενισμένο... Ἡ φιλοδοξία εἶν' αὐτὴ ποὺ διευθύνει τοὺς συζύγους των, αὐτὴ ποὺ τοὺς ἀπασχολεῖ τόσο πολὺ ὅλη τους τὴ σκέψη, ὥστε νὰ μὴ τοὺς μένῃ μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ συλλογιστοῦν κὰ τὴ δυστυχισμένη γυναίκα τους, ποὺ τὴν ἐγκαταλείπουν καὶ τὴν ἀφίνουν... Μονάχα, καμμιὰ φορά, ὅταν χορτάσουν πειὰ ἀπὸ δόξα, θυμοῦνται πὼς κάπου ἔχουν κι' αὐτοὶ ἕνα ἥσυχο καὶ γλυκὸ καταφύγιο, ἕνα στοργικὸ σπίτι, στὸ κατῶφλι τοῦ ὁποίου τοὺς προσμένει πάντα μ' ἀνοιγμένη τὴν ἀγκαλιὰ μιὰ πονεμένη ψυχή... Τότε, ποθοῦντας κι' αὐτοὶ γιὰ λίγο καιρὸ τὴ γαλήνη, γυρίζουν κοντά της καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν παρηγορήσουν μὲ ψεύτικες ἀποσχέσεις, λέγοντάς της ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐγκαταλείψουν ποτέ. Μὰ χορταίνουν γρήγορα τὸν ἔρωτα καὶ τ' ὄνειρο τῆς δόξας τοὺς τραβᾶει πάλι μακρυά...

Ἀγαπημένε μου, εἶμαι μόνη καὶ νοιώθω τὴ μοναξιά μου νὰ μὲ σκοτώνῃ... Ἀφοῦ ἐσὺ δὲν σκοπεύεις νὰ γυρίσῃς γρήγορα κοντά μου, ἀφοῦ ἡ πολεμικὲς περιπέτειες, στὶς ὁποῖες μὲ τόση ὁρμὴ ρίχτηκες, θὰ βαστήξουν πολὺ καιρὸ ἀκόμα, γράψε νὰρθῶ ἐγὼ στὸ Μιλάνο, ὅπου, καθὼς μαθαίνω, ἐγκατέστησες τὸ στρατηγεῖο σου... Στεῖλε νὰ μὲ πάρῃς κ' ἔχω γιὰ σένα φιλιὰ γλυκά, λόγια τρυφερὰ καὶ χάδια στοργικὰ ποὺ θὰ σὲ ξεκουράσουν ἀπ' τὶς ταλαιπωρίες τῆς ἐκστρατείας καὶ θὰ σοῦ δώσουν νέες δυνάμεις γιὰ καινούργιους θριάμβους... Περιμένω μ' ἀνυπομονησία, μὲ λαχτάρα, μὲ ἀγωνία...»

* * *

Ἡ *Νινὸν ντὲ Λανκλὸ* πρὸς τὸν *πρίγκηπα ντὲ Κοντέ :*

«Ἡ χθεσινὴ βραδυὰ θὰ μοῦ μείνῃ γιὰ πάντα ἀλησμόνητη. Χτὲς τὸ πρωὶ ἀκόμα δὲν εἴχαμε σφίξει ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου καὶ μέσα σὲ λίγες ὧρες ὁ δεσμός μας ἔγινε τόσο μεγάλος καὶ δυνατὸς σὰν νὰ γνωριζόμαστε ἀπὸ πάντα.

Μ' ἔσφιξες μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά σου, μοῦδωσες φιλήματα ἔρωτος τρελλὰ καὶ μεθυσμένα καὶ μοῦ ψιθύρισες, ἀκουμπώντας τὰ χείλη σου στὸ αὐτί μου, τόσο γοητευτικὰ λόγια, ὥστε μοῦ φαίνεται πὼς ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν ἀληθινά, μὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ὄνειρο ἐρωτικὸ ποὺ ἔσβυσε καὶ πάει...

Δὲν τολμάω νὰ πιστέψω στὴν εὐτυχία μου, ἂν καὶ νοιώθω ἀκόμα στὸ κορμί μου τὰ χάδια σοῦ, ἂν καὶ τὸ στόμα αἰσθάνεται ἀκόμα τὴ γλύκα τῶν φιλιῶν σου, ἂν καὶ σ' αὐτιά μου ἀντηχοῦν ἀκόμα σὰν μιὰ οὐράνια μουσικὴ τὰ λόγια σου...

Μὰ ἦσαν λοιπὸν ἀληθινὰ ὅλ' αὐτά ;... Εἶνε ἀλήθεια ὅτι θὰ σὲ ξαναιδῶ ἀπόψε γιὰ νὰ μοῦ χαρίσῃς πάλι τὴν ἴδια εὐτυχία ;...

Ἡ ὧρες περνοῦν πολὺ ἀργά, ὅσο νάρθῃ τὸ βράδυ ποὺ θὰ σὲ ξαναιδῶ... Κλείνω τὰ μάτια μου καὶ μὲ τὴ φαντασία μου σὲ βλέπω μπροστά μου... Λυμονιέμαι κι' ἀπλώνω τὰ χέρια μου γιὰ νὰ σ' ἀγκαλιάσω... Μ' ἀλλοιμονο !... Τὰ χέρια μου ξανακλείνουν πάλι ἀπάνω στὸ στῆθος μου χωρὶς νὰ κλείσουν μέσα στὴν τρυφερὴ ἀλυσσίδα του ἐσένα...

Νοιώθω πὼς ἔγινα ἡ σκλάβα τῆς ἀγάπης σου... Καταλαβαίνω πὼς δὲν μπορῶ οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα... Θέλω νὰ σ' ἔχω πάντα κοντά μου, γοητευτικέ μου ἀρέντη τῆς καρδιᾶς μου...

Πόσα φιλιὰ καὶ πόσα χάδια θ' ἀλλάζαμε ὅλες αὐτὲς τὶς ὧρες ποὺ τὶς περνᾶμε μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο ; Γιατί. Θέ μου, ὅλος αὐτὸς ὁ ἔρωτας νὰ πηγαίνῃ χαμένος ; Γιατί ; Γιατί νὰ χωρίζονται οἱ ἀγαπημένοι ; Γιατί νὰ μὴ βρίσκονται πάντα μαζύ ; Γιατί νὰ μὴ ζοῦν καὶ νὰ μὴν πεθαίνουν μαζύ ;»

* * *

Ἡ *Ἐλεονώρα Ντοῦζε* πρὸς τὸν *Γαβριὴλ ντ' Ἀννούντσιο :*

«Ἀπὸ χτὲς ποὺ ἔλαβα τὸ γράμμα σου δὲν κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κλαίω... Ἤταν τόσο ψυχρό, τόσο ἀδιάφορο, τόσο σκληρό... Τοῦ κάκρυ προσπαθοῦσες μ' ὡραῖες φράσεις νὰ συγκαλύψῃς τὴν πικρὴ ἀλήθεια... Ὦ !... τὸ κατάλαβα πολὺ καλὰ πὼς ἡ ἀγάπη σου ἔσβυσε, πὼς σοῦ εἶμαι πειὰ ὀχληρὴ καὶ πὼς θέλεις νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς γιὰ ν' ἀναζητήσῃς καινούργιες χαρὲς στὸν ἔρωτα ἄλλων γυναικῶν...

Κι' ὅμως δὲν ἔχει περάσει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε ποὺ μοῦ ὁρκιζόσουν πὼς ἡ ἀγάπη μας θὰ βαστοῦσε ὅσο κι' ἡ ζωή μας καὶ πὼς ἂν ὑπάρχῃ κι' ἄλλη ζωὴ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο, θὰ ἐξακολουθήσουμε ν' ἀγαπιόμαστε καὶ σ' αὐτή... Κ' ἐγὼ τὰ πίστευα ὅλ' αὐτά, γιατὶ βεβαίωνες τὰ λόγια σου—σὰν νὰ τὰ σφράγιζες—μὲ τὰ φιλιά σου... Μοῦ ἔγραψες τραγούδια ξεχειλισμένα ἀπὸ τὸ μεγαλείτερο ἐρωτικὸ πάθος ποὺ μ' ἔκαναν νὰ πιστεύω πὼς ἡ ἀγάπη σου δὲν θὰ ἦταν περαστικὴ σὰν ὄνειρο καὶ πὼς δὲν θὰ ἔσβυνε σὰν μερικὰ λουλούδια ποὺ ἀνοίγουν μὲ τὴν αὐγὴ καὶ σβύνουν μὲ τὸ δεῖλι... Εἶχα ἐλπίδες μεγάλες καὶ πολλές, τὶς ὁποῖες ἔρχεται τώρα ἡ πραγματικότης νὰ τὶς συντρίψῃ...

Ὦ φρίκη !... Θέλεις νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς ;... Γιατί, Γαμπριέλε, γιατί, γλυκέ μου ἀγαπημένε ;... Ἐμένα ἡ καρδιά μου καίγεται ἀπ' τὴν ἀγάπη σου καὶ λυώνει ἀπὸ τὸν πόνο της. Ἐγὼ σ' ἀγαπάω τώρα περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε, περισσότερο ἀπὸ ποτέ... Γιατί μὲ σπαράζεις καὶ μ' ἐκμηδενίζεις ; Χτὲς τὸ βράδυ ἤμοιν τόσο συντριμμένη, ἤμοιν τόσο ἀνίκανη νὰ σκεφτῶ καὶ νὰ μιλήσω, ὥστε μολονότι ἐπρόκειτο νὰ παίξω, εἰδοποίησα τὸ θιασάρχη μου πὼς ἤμοιν ἄρρωστη καὶ τὸν παρακαλοῦσα ν' ἀναβάλῃ τὴν παράστασι... Θὰ τὸ ἐμάθες, ἄλλωστε, καὶ σὺ αὐτό... Ἔπεσα νωρὶς στὸ κρεββάτι μου καὶ προσπάθησα νὰ βρῶ τὴν παρηγορειά μου στὸν ὕπνο... Μὰ ἄργησα πολὺ νὰ κοιμηθῶ...Ἡ σκέψη σου μὲ βασάνιζε κ' ἡ ἀγωνία μ' ἔκανε νὰ κλαίω ἀπαρηγόρητα...Ὦ! ἂν ἤσουν κοντά μου, θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ σὲ συγκινήτη ἡ θλίψη μου...

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ χαράματα, τέλος, κατώρθωσα νὰ κοιμηθῶ γιὰ μερικὲς ὧρες... Σὲ εἶδα τότε στὸν ὕπνο μου καὶ ξανάγινα εὐτυχισμένη... Ὅταν ὅμως ξύπνησα, ἔννοιωσα πάλι ὅλη τὴ δυστυχία μου ἀπέραντη, ἀνυπόφορη, τρομαχτική.

Γαμπριέλε... Γαμπριέλε... Λυπήσου με κ' ἔλα νὰ μὲ παρηγορήσῃς...»

Ὁ Μέγας Ναπολέων καὶ ἡ Ἰωσηφίνα.

ρανοῦ ἔδωσε πάνω ἀπ' τ' ἄλογό του τὴν τελευταία συμβουλὴ στὸν Παρνταγιάν :

—Προσεχε, τοῦ εἶπε. Θὰ πηγαίνουμε σιγὰ σ' ὅλο τὸ δρόμο. Ἐσὺ θὰ ἀπέχῃς διαρκῶς δέκα βήματα πίσω ἀπὸ τ' ἁμάξι. Ἂν τολμήσῃ κανεὶς νὰ πλησιάσῃ, χτύπησέ τον καταχέφαλα χωρὶς νὰ διστάσῃς. Μὲ κατάλαβες ;

Ὁ Παρνταγιὰν ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἔδειξε τὸ γυμνὸ ξίφος ποὺ εἶχε κάτω ἀπ' τὸ μανδύα του. Ἐκτὸς αὐτοῦ τοῦ ὅπλου, εἶχε μαζύ του ἕνα μαχαῖρι κι' ἕνα πιστόλι.

Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ στρατάρχου, ἡ κεντρικὴ θύρα τοῦ μεγάρου ἀνοίχτηκε. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας προχώρησε ὁ Μονμορανσὺ καὶ πίσω τοῦ ἀκολούθησε τὸ ἁμάξι, τὸ ὁποῖο συνόδευε ὁ Παρνταγιάν. Ἐπήγαιναν ἄλοι σιγὰ-σιγά, ἀμίλητοι μέσα στὸ σκοτάδι. Ἔξαφνα, ἐνῶ τὸ ὄχημα ἔμπαινε σ' ἕνα στενό, ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός !...

Ὁ Μονμορανσὺ ἐφρύαξε. Ὁ ὑποκόμης ντ' Ἀσπερμὰν τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ πήδησε κάτω ἀπ' τ' ἁμάξι. Μερικοὶ ἄγνωστοι τοὺφραξαν τότε τὸ δρόμο κι' ἄρχισε νὰ χτυπιέται μαζύ τους...

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἐκεῖνοι ποὺ κάνουν εὐεργεσίες στοὺς ξένους εἶνε συνήθως ἀνυπόφοροι στὴν οἰκογένειά τους.

—Ἂν θέλεις νὰ γίνῃς καλός, πρέπει νὰ πιστέψῃς πρῶτα πὼς εἶσαι κακός.